

1

Не беше лесно да преместиш човек, едър като Кийвър. Беше все едно да се мъчиш да свалиш двоен матрак от водно легло. Затова го заровиха близо до къщата. И бездруго имаше повече смисъл. До събирането на реколтата оставаше цял месец и неравността върху земната повърхност щеше да се види от въздуха. А за човек като Кийвър щяха да гледат и от въздуха. Щяха да използват за претърсването самолети, хеликоптери, може би дори дронове.

Започнаха в полунощ, което им се струваше най-безопасно. Намираха се по средата на десет хиляди акра празно пространство и единственото построено от хората нещо от тяхната страна на хоризонта беше железопътната линия на изток, но полунощ беше цели пет часа след преминаването на вечерния влак и цели седем преди сутрешния. А това означаваше, че няма да има любопитни очи. Над кабината на багера им бяха монтирани четири прожектора – заварени на носеща тръба, както правеха хлапетата с пикапите си – и четирите лъча от тях се сливаха в широко петно ярка халогенна светлина. Което пък означаваше, че видимостта също не беше проблем. Започнаха да копаят дупката в свинарника, който сам по себе си представляваше постоянна неравност върху земната повърхност. Всяка свиня тежеше по

деветдесет килограма и имаше по четири крака. Земята под тях винаги беше изровена. От въздуха нямаше да се види нищо, дори с термокамера. Картината от нея веднага щеше да потъне в бяла мъгла от температурата, излъчвана от самите животни и отпадъците, които оставяха на купчини и локви след себе си.

Беше достатъчно безопасно.

Свинете обичаха да се ровят в земята, така че те се постараха да изкопаят достатъчно дълбока дупка. Това също не представляваше проблем. Рамото на багера им беше дълго и се движеше ритмично, като захапваше земята с плавни движения и проблясваше с хидравличните си бутала на светлината от прожекторите. Двигателят ръмжеше и замираще, а кабината пропадеше и подскачаше обратно всеки път, когато машината изхвърляше настрани пълната кофа пръст. Когато дупката беше готова, те обърнаха машината на заден ход и използваха предната кофа, за да избутат Кийвър в изкопания гроб. Тялото се претърколи няколко пъти в пръстта, преди най-сетне да се свлече през ръба и да се сгромоляса на дъното в дълбоките сенки на прожекторите.

Обърка се едно-единствено нещо, и то се обърка точно в този момент.

Вечерният влак мина с пет часа закъснение. На следващата сутрин чуха по местната радиостанция, че някакъв повреден локомотив бил предизвикал задръстване по линията на сто и шейсет километра южно от тях. Но през нощта все още не знаеха за това. Чуха само скръбното свирене на влаковата сирена на далечния прелез и не им остана нищо друго, освен да се обърнат и да проследят с поглед дългите осветени вагони, които преминаваха недалече от тях, един след друг, като в някакъв сън. Сякаш никога нямаше да свършат. Но в крайна сметка влакът отмина, релсите продължиха да звънят още цяла минута след него, а после и зад-

ните светлини на последния вагон се стопиха в мрака, така че те се обърнаха и продължиха работата си.

На трийсет километра северно от тях влакът започна да забавя ход, продължи да се движи все по-бавно и най-сетне спря. Вратите се отвориха със съскане и Джек Ричър слезе на бетонния перон пред силоз за зърно, голям колкото жилищен блок. От лявата му страна имаше още четири силоза, до един по-големи от първия, а от дясната – гигантска метална постройка с размерите на самолетен хангар. На равни интервали се виждаха стълбове, върху които бяха монтирани дъгови прожектори, пронизващи мрака с конуси от жълта светлина. В нощния въздух се носеше влага, като отметка в календара. Краят на лятото приближаваше. След него идваше есента.

Ричър остана неподвижен и влакът продължи без него, отначало с усилие и скърцане, после в бавен картечен ритъм и най-сетне толкова бързо, че въздушният вихър се заигра с дрехите му. Беше единственият пътник, който слезе. Коего не беше голяма изненада. Гарата определено не беше транспортен център. Всичко беше подчинено на земеделието. Символичните удобства за пътниците бяха притиснати между силозите за зърно и гигантския метален хангар и се ограничаваха до една-единствена компактна постройка, в която явно беше и касата за билети, и чакалнята с пейките за заминаващите. Беше построена в традиционния стил за старите железници и приличаше на детска играчка, забравена между два лъскави варела за петрол.

Но на табелата по цялата дължина на постройката беше изписана причината Ричър да слезе на тази гара: „Мадърс Рест“. Майчин отдиш. Беше я видял на една карта и си беше помислил, че е страхотно име за железопътна спирка. Беше предположил, че линията на вла-

ка пресича някой от забравените маршрути на фургоните, с които бяха пътували първите заселници, и преди много време тук се беше случило нещо. Може би някоя млада бременна жена беше започнала да ражда. Подрусването на фургона със сигурност не ѝ се беше отразило добре. Може би керванът бе спрял на това място за няколко седмици. Или за месец. Може би след години някой си беше спомнил за него. Може би някой от нейните наследници. Може би историята се беше превърнала в семейна легенда. Може би имаше местен музей с една-единствена зала.

А може би за името на гарата имаше по-печално обяснение. Може би на това място беше погребана някоя жена. Твърде престаряла, за да стигне до края на пътуването. В такъв случай трябваше да има паметна плоча.

Така или иначе, Ричър беше решил да провери. Не отиваше никъде и разполагаше с цялото време на света, за да стигне до там, така че отклоненията от маршрута не му струваха нищо. Точно това беше причината да слезе от влака. И отначало се разочарова. Очакванията му нямаха почти нищо общо с действителността. Беше си представял няколко прашни къщи и самотна конюшня с един-единствен кон. И миниатюрен музей – може би с уредник на непълно работно време, който да работи в него на доброволни начала. Може би някой старец, който живее в една от прашните къщи. А ако имаше само паметна плоча, може би щеше да бъде от мрамор зад ниска ограда от ковано желязо с формата на квадрат.

Но не беше очаквал такава впечатляваща земеделска инфраструктура. А сигурно трябваше. Зърно, запознай се с железопътната линия. Нали все някъде трябваше да го натоварят на влака. Милиарди бушели и милиони тонове зърно всяка година. Той пристъпи наляво и надзърна между силозите. Беше тъмно, но остана с впечат-

лението за неравен полукръг от жилищни постройки. Очевидно трябваше да има къщи, в които да живеят работниците от депото. Забеляза и светлини – надяваше се да са на хотел, на закусвалня или и на двете едновременно.

Той пое към изхода, като заобикаляше петната от светлина, хвърляни от дъговите прожектори – просто по навик, – но сетне видя, че няма как да избегне светлината на последния прожектор, защото тя огряваше самия изход. Затова си спести още едно заобикаляне по периметъра и мина направо и през предпоследното петно от светлина.

В този момент от сенките срещу него пристъпи някаква жена.

Тя се приближи с подчертана енергичност, с бързи крачки и нетърпеливи движения, все едно се радваше да го види. Езикът на тялото ѝ говореше единствено за облекчение.

Но после заговори за нещо друго. За разочарование. Жената спря и въздъхна.

Беше от азиатски произход. Но не беше дребна, както повечето жени от азиатски произход. Сигурно беше висока метър и седемдесет и пет или дори метър и седемдесет и седем. И телосложението ѝ отговаряше на ръста. Не приличаше на фиданка. Ричър предположи, че беше на около четирийсет години. Имаше дълга черна коса и носеше джинси и тениска, върху която беше облякла късо памучно яке. Обувките ѝ бяха високи с връзки.

– Добър вечер, госпожо – каза той.

Тя погледна зад него.

– Няма други пътници освен мен – добави той.

Жената го погледна в очите.

– Никой друг не слезе от влака. Така че вашият човек явно няма да дойде.

– Моят човек? – повтори тя.

Говореше с неутрално произношение. Най-обикновен американски английски. От онзи, който се чува навсякъде.

– Защо да идвате тук, ако не искате да посрещнете някого от влака? – попита той. – Не виждам друга причина. Предполагам, че в полунощ няма какво друго да се види на тази гара.

Жената не отговори.

– Само не ми казвайте, че чакате тук от седем часа вечерта – продължи той.

– Не знаех, че влакът ще закъснее – отговори тя. – Тук няма покритие на мобилните телефони. Няма и никой от железниците, който да ти каже нещо. А явно и кочияшът на дилижанса е излязъл в болнични.

– Той не беше в моя вагон. Както и в следващите два.

– Кой?

– Вашият човек.

– Откъде знаете как изглежда?

– Явно е едър мъж – отговори Ричър. – Затова излязохте да ме посрещнете, когато ме видяхте. Защото се припознахте. Поне за миг. А в моя вагон нямаше други едри мъже. Както и в следващите два вагона.

– Кога пристига следващият влак?

– В седем сутринта.

– Кой сте вие и какво правите тук? – попита го тя.

– Просто минавам оттук.

– Влакът минава оттук. Но не и вие. Вие слязохте от него.

– Знаете ли нещо за това място?

– Не, нищо.

– Виждали ли сте музей или паметна плоча?

– Какво правите тук?

– Кой пита?

Жената замълча за миг, после каза:

– Никой.

– Има ли мотел в този град? – попита Ричър.

- Аз съм отседнала в него.
- Какво представлява?
- Мотел.
- Значи ще ми свърши работа – каза Ричър. – Има ли свободни места?
- Щях да падна от изненада, ако нямаше.
- Добре, покажете ми как да стигна до там. Няма смисъл да чакате тук цяла нощ. Аз ще стана още в зори. Ще почукам на вратата ви, преди да си тръгна. Ако имате късмет, вашият човек ще пристигне сутринта.
- Жената не отговори. Вместо това хвърли още един поглед на притихналите релси, после се обърна и излезе от гарата.

2

Мотелът беше по-голям, отколкото Ричър очакваше. Беше построен във формата на подкова на два етажа, имаше общо трийсет стаи и достатъчно места за паркиране. Но повечето от тях не бяха заети. И половината мотел не беше пълен. Сградата беше най-обикновена – от бетонни блокчета, боядисани в бежово, с железни стълбища и парапети, боядисани в кафяво. Нищо особено. Но изглеждаше чиста и добре поддържана. Всички крушки светеха. Ричър беше виждал и по-лоши места.

Рецепцията беше зад първата врата от лявата страна на първия етаж. Нисък възрастен мъж, възпълен и с едно стъклено око, подаде на жената ключа от стая 214 и тя излезе, без да каже нито дума повече. Ричър го попита колко струва стаята и човекът заяви:

- Шейсет долара.
- На седмица? – попита Ричър.
- На вечер.

– Не пътувам за пръв път – каза Ричър.
– Какво трябва да означава това?
– Означава, че съм бил в доста мотели.
– Е, и?
– Тук не виждам нищо, което да струва шейсет долара. По-скоро двайсет.

– Не мога да ти дам стая за двайсет. Тези стаи са скъпи.

– Кои стаи?

– На втория етаж.

– Нямам нищо против първия етаж.

– Не държиш ли да си до нейната стая?

– На кого?

– На твоята приятелка.

– Не – отговори Ричър. – Не държа.

– Стаите на първия етаж са по четирийсет долара.

– Двайсет. Повече от половината ти стаи са празни. Всеки момент ще фалираш. По-добре да изкараш двайсет долара, отколкото нула.

– Трийсет.

– Двайсет.

– Двайсет и пет.

– Добре – каза Ричър.

Той извади пачката си от джоба и преброи от нея една банкнота от десет долара, две по пет и пет по един долар. После ги остави на рецепцията, а едноокият мъж ги прибра и му даде в замяна ключ с дървен орнамент и надпис „106“, който извади с победоносен замах от едно чекмедже.

– Стаята ти е в дъното – каза му мъжът. – До стълбището.

Стълбището беше метално и щеше да дрънчи, когато хората се качваха или слизаха по него. Това не беше най-хубавата стая в мотела. Беше дребнав жест на отмъщение от страна на служителя на рецепцията. Но Ричър не му обърна внимание. Предполагаше, че тази

вечер ще бъде последният човек, който ще отпусне глава на възглавницата. Не очакваше да пристигнат други късни гости. Предвиждаше да остане необезпокояван през цялата нощ, в тишината на равнините.

– Благодаря – каза той и излезе от рецепцията, като си взе ключа.

Едноокият мъж изчака трийсет секунди, после набра някакъв номер на стационарния телефон и когато му вдигнаха, каза:

– Тя посрещна един мъж на гарата. Влакът закъсня. Тя го чака пет часа. Доведе го тук и той си взе стая.

От слушалката се разнесе глухият пукот на зададен въпрос и едноокият отговори:

– Пак е някакъв едър тип. И нахален. Заяде се за цената на стаята. Дадох му стая сто и шест, в дъното.

От слушалката отново се разнесе пукот, но този път с друга интонация. Беше нареждане, а не въпрос.

– Добре – каза едноокият.

Той остави слушалката на мястото ѝ, с усилие се изправи на крака, излезе от рецепцията, взе сгъваемия стол от стая 102, която не беше заета, и го завлече до едно място на асфалтовата площадка пред мотела, откъдето можеше да вижда едновременно собствената си врата и тази на стая 106. Въпросът по телефона беше: „Виждаш ли стаята му от мястото си?“, а нареждането беше: „Премести си задника някъде, откъдето ще можеш да го наблюдаваш цяла нощ“. Едноокият винаги се подчиняваше на нарежданията, макар и понякога неохотно, както например сега, докато нагласяше стола под най-подходящия ъгъл и наместваше тежкото си тяло на неудобната пластмасова седалка. Навън, на открито през нощта. Това определено не му беше любимо.

* * *

Ричър чу стърженето на сгъваемия стол по асфалта, но не му обърна внимание. Беше просто случаен нощен шум, който не криеше никаква опасност – не беше нито изшракване на затвор, нито просъскване на острие в ножница, така че най-първичната, хищническа част от мозъка му нямаше за какво да се тревожи. А единствената възможност, която би могла да заинтересува другата част от мозъка му, беше да чуе стъпки от високи обувки с връзки и почукване на вратата, защото жената от гарата приличаше на човек, който има много въпроси и очаква да получи отговори. „Кой сте вие и какво правите тук?“

Но шумът не беше от стъпки или от почукване на вратата, а от стържене на стол, така че Ричър не му обърна внимание. Вместо това сгъна панталона си и го сложи под матрака, така че да се изглади, после влезе под душа, за да измие от себе си мръсотията от деня, и се пхна под завивките. Настрои алармата в главата си за шест часа сутринта, протегна се, прозя се и заспа.

Светлината на утрото беше напълно златиста, без намек за розово или пурпурно. Небето беше избелялосиньо – като стара риза, прана хиляди пъти. Ричър отново взе душ, облече се и излезе навън, за да посрещне новия ден. Видя сгъваемия стол, на който не седеше никой, на необичайното му място по средата на паркинга, но не се замисли за него. Изкачи се по металното стълбище толкова тихо, колкото можеше, така че да ограничи вероятното му дрънчане до приглушен ритмичен тътен, като стъпваше много внимателно. Намери стая 214 и почука на вратата отчетливо, но дискретно – както си представяше, че би направило някое пиколо в луксозен хотел. „Поръчахте събуждане, госпожо.“ Жената щеше да разполага с около четирийсет минути. Десет да стане, десет да вземе душ и още десет да отиде

отново до гарата. Щеше да пристигне съвсем навреме за сутрешния влак.

Ричър внимателно слезе обратно по стълбището и излезе на улицата, която на това място беше достатъчно широка, за да се определи като малък площад. Предполагаше, че е направена така заради камионите от фермите – бавни и тромави, те трябваше да обръщат и да маневрират, за да се подредят пред кантарите за претегляне на земеделската продукция, пункта за приемане на стоката и самите силози за зърно. В асфалта на улицата имаше вградени релси. Беше си истински аграрен център. Сигурно обслужваше целия окръг, което в тази част на Америка можеше да означава радиус от триста километра. Това обясняваше и присъствието на големия мотел. Фермерите идваха тук от близо и далече и трябваше да пренощуват преди или след пътуването с влака до някой далечен голям град. А може би всички идваха наведнъж, в определени дни от годината. Може би тези, когато на борсата в далечния Чикаго се търгуваше на зелено предстоящата реколта. Затова и мотелът имаше цели трийсет стаи.

Широката улица, малкият площад, или както там се наричаше, беше ориентирана, общо взето, от север на юг. Железопътната линия и блестящите силози очертаваха източната ѝ страна, която се падаше отдясно, а от западната страна – отляво – имаше нещо като търговска зона. Там бяха мотелът, една закусвалня и смесен магазин. А зад тях се простираше градчето, построено в неравен полукръг в западна посока. Къщите не бяха нагъсто. В дълбоката провинция имаше много свободно място. Тук сигурно живееха общо хиляда души или дори по-малко.

Ричър се отпрати на север по широката улица, като търсеше пътя на заселниците. Предположи, че ще го пресече перпендикулярно, защото маршрутът им минаваше от изток на запад – точно това беше идеята.